

však uplatnila, jak jest rozuměti jejímu přednesu, pro případ, že by se ukázal právní důvod žaloby z pracovního poměru neudržitelným. Tím tedy opřela žalobkyně svůj nárok na místo původního žalobního důvodu, pakli by neobstál, o nový žalobní důvod. Šlo tudíž pro ten případ o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s. Leč změnu tuto nebylo lze povolit, pakli žalovaná s ní nesouhlasila, a to z toho důvodu, jak správně vystihl rekursní soud, že jí byla vyloučena příslušnost okresního soudu v S. Podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. byl tento okresní soud ovšem výlučně příslušný pro projednávání žaloby, opřené o právní důvod z pracovního poměru bez ohledu na výši hodnoty předmětu sporu a platí jinak pro řízení v tomto případě kromě odchylky co do místní příslušnosti obecné předpisy civilních řádů (rozh. čís. 12239 sb. n. s.). Avšak právě tyto předpisy, a to předpisy § 49 a 50 j. n. nedovolovaly, když žalovaná nesouhlasila a naopak vznesla námitku, aby byla projednána u téhož okresního soudu žaloba o 58.000 Kč, opřená o právní důvod podle § 1435 obč. zák., nespádající pod žádný z případů vytčených v ustanovení §§ 1—2 uvedeného zákona, ježto právní rozepře, které nejsou přiděleny okresním soudům, jakž je i taková, kde hodnota sporného předmětu je vyšší než 5.000 Kč (§ 49 j. n.), náležejí před sborové soudy první stolice a pro žalobu z tohoto důvodu podanou neplatí výjimka § 42 uvedeného zákona o nerozhodnosti výše předmětu sporu, ježto platí jen pro žalobu vznesenou z důvodů vytčených v §§ 1 a 2 uvedeného zákona. Byl-li však procesní soud nepřislušným pro projednání sporu o nároku založeném nikoli na pracovním, služebním nebo učebním poměru (§§ 1 až 2 uvedeného zákona), nebylo ve smyslu § 235 c. ř. s. ani přípustným dovoliti rozšíření žaloby podle návrhu žalobkyně, když žalovaná nesouhlasila.

Čís. 13021.

»Úvěrové provise« jmenovitě při úvěrní hypotece, nepožívají stejného pořadí s jistinou a nemohou ani býti přikázány v knihovním pořadí jako samostatné pohledávky. Pokud je lze přikázati v rámci jistoty pro vedlejší závazky.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R I 1082/33.)

Soud první stolice, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal knihovní věřitelce, bance A, úvěrové provise a útraty ve stejném pořadí s jistinou. Rekursní soud nepřikázal bance A. nic na úvěrové provise ani na útraty a uvedl ohledně úvěrových provisí v důvodech: Provisé, i když jsou zvlášť vedle nejvyšší úvěrní částky a úroků zástavním právem v určitých procentech zjištěny, nelze považovati za jistotu ve smyslu § 14 druhý odstavec knih. zák., poněvadž jde o náklady, jichž možnou výši nelze z knih bezpečně seznati, a jich přikázáním byla by zřejmě porušena zásada publicity a speciality veřejných knih a důvěry v knihy veřejné. Tyto provise mohly by býti účtovány a přikázány jen v rámci úvěrové částky nebo vedlejších závazků, nejvyšší úvěrová částka jest však vyčerpána výší jistiny,

a v rámci vedlejších závazků, pokud by se na ně dostalo po odečtení částky útrat v rámci vedlejších závazků účtovaných a přikázaných, nebyly požadovány.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu banky A. potud, že jí přikázal na úvěrové provise 520 Kč.

Důvody:

Rekursní soud právem odepřel přikázati z nejvyššího podání požadované úvěrové provise ve stejném pořadí s jistinou, protože nárok na toto pořadí nelze pro úvěrové provise jako vedlejší příslušenství dovoditi z předpisů § 216 ex. ř.; jmenovitě nelze je zahrnouti ani pod »jiné opětované dávky«, jak je má na mysli poslední odst. § 216 ex. ř., kde jsou tyto dávky, které požívají pořadí s jistinou, uvedeny. Že nemohou býti přikázány v knihovním pořadí jako samostatné pohledávky, vyložil správně rekursní soud; utrpěla by tím zásada publicity a určitosti pozemkové knihy, protože výši těchto provisí, jmenovitě při úvěrní hypotece, o jakou zde běží, nelze ani podle knihovního zápisu, ba ani podle úvěrní listiny samé spolehlivě zjistiti (§ 14 knih. zák.). Avšak dovolacímu rekursu bylo vyhověti, pokud poukázal k tomu, že žádáno bylo přikázání oněch částek po případě v rámci kauce pro vedlejší příslušenství zřízené do výše 3.000 Kč. Z úvěrové listiny, která byla k důkazu nároku i pořadí předložena, je patrné, že tato kauce měla sloužiti k úhradě (jakýchkoli) vedlejších závazků, jež nepožívají stejného pořadí s jistinou mimo ony, které jsou tam ještě zvláště uvedeny. Protože není o tom pochybnosti, že o takové vedlejší závazky při nároku na úvěrové provise skutečně běží, provise skutečně byly stipulovány a proti jejich splatnosti i výši odpor vznesen nebyl, bylo na ně přikázati zbytek z kauce 3.000 Kč, která podle usnesení prvního soudu vyčerpána byla jenom do 2.480 Kč, tedy částku 520 Kč.

Čís. 13022.

Není-li pochybnosti o tom, že zůstavitel mnil pozdější poslední pořizování, jež bylo neplatné jako písemné, ponechati v platnosti jako ústní poslední pořizování, nelze poukázati na pořad práva dědice, přihlásivšího se z tohoto posledního pořizování, nýbrž dědice, přihlásivšího se z dřívějšího písemného posledního pořizování.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R I 1087/33.)

K pozůstalosti po Břetislavu K-ovi přihlásil se bratr zůstavitelův z písemné závěti ze dne 19. listopadu 1932 a pozůstalá vdova ze závěti, a to ústní ze dne 22. listopadu 1932, když se ukázala písemná závěť z téhož data neplatnou. Pozůstalostní soud odkázal na pořad práva zůstavitelova bratra. Rekursní soud odkázal na pořad práva pozůstalou vdovu.